

God of War: Chains of Olympus

Szöveggönyv

Fordította és lektorálta: Gora

1.01-es változat

Intro

Gaia: Szenvedései éve alatt Kratos, az egykori nagy hadvezér, mostani nevén Spárta Szelleme, az Olümposzi Istenek felesküdt bajnoka lett. Cserébe azt remélte, megszabadulhat rémálmaitól, melyek már oly régóta kísértették. Ám mostanra az egyetlen haladékos, az egyetlen megkönnyebbülést bűneire csak a csata hevében találhatta meg. És ezen a napon Kratost felszólították Istenei, hogy nézzen szembe egy elképzelhetetlennek tűnő gonosszal. Az Attika városát megszálló perzsa hadsereggel.

A perzsa király

Kratos: Miféle gonoszságot felhasználva vetemedsz e város megtámadására, perzsa?

Perzsa király: Gonoszság? Nem hoztam semmi ilyesmit magammal, spártai. A birodalmam saját erejét használom e szent megtisztításhoz. Mialatt beszédre fecséreljük az időt, a Baziliszkusom kitararítja e földet a dicsőséges Perzsa Birodalom nevében!

Kratos: Olümposz üzenetet küldött számodra, és engem bíztak meg az átadásával.

Perzsa király: Szóval csak egy postás vagy. Vidd hát válaszom a drága Isteneidnek: több kell egy száználmas spártainál, hogy megállítson bennünket!

Kratos legyőzi

Perzsa király: Kérlek... kérlek kíméld meg az életemet, és minden vágyad teljesítem!

Kratos: Nincs semmi, amire szükségem lenne, perzsa.

Perzsa király: Vedd csak el a királyságomat, a nőimet, az aranyamat!

Kratos: Nem szabadítalak meg a javaidtól, csak az életedtől!

A baziliszkus vereségét követően

Gaia: Teljesítette kötelezettségét az Istenek felé, Kratos legyőzte a perzsák Baziliszkusát. De egy ilyen parányi győzelem nem elégíthette ki a férfit, akit mindenki csak Spárta Szellemeként ismert.

Kratos: Ennyi elég számotokra? Nem maradt más teendőm?

Gaia: A korai napnyugtát, a világ sötétségbe borulását Kratos nem tekinthette az Istenek válaszának.

Kratos: Miféle áruulás ez?

Gaia: Az izzó fényt megpillantva a horizonton, Kratos a titokzatos fényforrás nyomába eredt. Nem is sejtette, hogy mekkora gyalogtúra lesz ez számára.

Héliosz temploma

Gaia: Kratos útja Héliosz napszekerének templomához vezetett. Az eszközhöz melyet minden nap a tűzparipák húztak végig az égen. Így biztosíthatott fényt Héliosz az emberiség számára.

Kratos: Athéna. Miféle örület csapott le ránk?

Athéna: Kratos, erre most nincs időnk. Olümposznak szüksége van rád.

Kratos: Belefáradtam már az Istenek ugráltatásába, Athéna. Eleget tettem értetek! Most szabadíts meg végre ezektől a rémálmoktól!

Athéna: Nem te szabad meg szolgálatod idejét. Ki fogod idővel érdemelni a szabadságodat. De most Olümposznak szüksége van a feltétlen hűségedre. A nap Istenének nyoma veszett a felhők között. Ez Héliosz fogatának temploma. Lovasuk nélkül a tűzparipák visszatértek fogatukkal a Földre. Így nincs senki, aki megakadályozhatná Morpheuszt ereje visszaszerzésében. Számtalan Istent kényszerített már mély álomba. Hamarosan mindenkit elér sötét marka.

Kratos: És mit tehetnék ez ügyben?

Athéna: Fel kell kutatnod Hélioszt, és vissza kell juttatnod a helyére. Különben az emberek és Istenek világa örökre elveszik. Csak a fény lazíthat Morpheusz szorításán.

Kratos: Athéna! Athéna!

Éósz temploma

Éósz: Hálás vagyok, hogy felkerestél Spárta Szelleme. Atlasz a Titán kiszabadult Tartarosz bugyraiból, és elrabolta testvéremet, Hélioszt az őt megillető helyről, az Égről.

Kratos: Mi célja lehet a napistennel?

Éósz: Héliosz a nap ereje fölött rendelkezik, ez egy olyan hatalmas erőforrás, ami elpusztíthatja a világot. Nem maradhat Titán kézben. Kérlek, vedd magadhoz a nap pajzsot a trónról, majd menj Olümposz kapujához, ott fogunk találkozni. Siess Kratos, a bátyám ebben a pillanatban is Atlasz rabigáját nyögi!

Éósz barlangja

Gaia: A barlangba lépve Kratos megpillantotta Éósz, a hajnal Istennőjét, Héliosz testvérét, aki láthatóan meggyengült a nap eltűnése miatt.

Éósz: Hála Zeusz Nagyúrnak, hogy biztonságban hozzám vezetett.

Kratos: Az Istenek királya figyelemre sem méltat, Éósz. Mindannyian rabszolgátnak tekintetek engem.

Éósz: Mentsd meg a bátyámat, Kratos! És én meggyőzőm Zeuszt, hogy bocsásson szabadon, és törölje ki múltad szörnyű emlékeit. A szavamat adom.

Kratos: Nem adok az Istenek ígéreteire, túl sokszor vertek már át. Bocsáss meg, de nehezemre esik elhinni, hogy komolyan gondolod.

Éósz: De kénytelen vagy, Kratos. Az ősi tűz már szinte teljesen kialudt. Nélküle Héliosz nem tarthatja fent az életet adó fényt. Ha nem találsz meg, sötétség és halál vár mindannyiunkra.

Kratos: Hova vihette?

Éósz: Fogalmam sincs, Kratos. Kövesd ezt a folyosót a barlang végéig, vedd magadhoz a megmaradt lángszikrát, az elvezet a paripákhoz! Ők pedig majd a gazdájukhoz, a testvéremhez. Hermész gyorsasága legyen veled, Spárta Szelleme.

Héliosz szekere

Gaia: A tűzparipák elengedésével, Kratos a fenevadakra lett utalva. Nem is sejtette hova viszik.

Az emléket követően

Gaia: A paripák messze vitték Kratoszt Morpheusz hatalmától, egyenesen az Alvilág közepébe. Ám a holtak földjén nem kelhettek át. Mert az effajta fényt, nem látják szívesen Hádész birodalmában.

Alvilág

Gaia: Kratos Hádész birodalmának szívében találta magát. A földön, melyre halandó sosem tette be lábát. Itt lépnek a lelkek kijelölt útjukra. Ám ő tisztában volt vele, hogy számára ez csak a kiinduló pont.

Kharón

Kharón: Ki szólította a révészt? Spárta Szelleme? Az Olümposziak rabszolgája?

Kratos: Senki rabszolgája nem vagyok, Kharón.

Kharón: A mi rendeltetésünk hasonló, Kratos. Csak az Istenek szabadíthatnak meg kínjainktól. Távozz! Még nem jött el az idő, halandó.

Kratos vereséget szenved

Kharón: Magad választottad az utad... Spárta Szelleme!

Gaia: Zeusnak köszönhetően, a titánok gyötrelmes fogságba taszítottak ezer éve. Semmi esélyük nem volt a szabadulásra. Most az egyik Titán, Atlasz kiszabadult. És Kratost egyetlen kérdés foglalkoztatta.

Kratos: Ki képes egy ilyen szörnyeteget elengedni?

Kratos visszatér Kharón hajójára

Kharón: Már megint te?

Kratos: Tartarosz falai nem börtönözhatték be Atlaszt, ahogy engem sem.

Kharón: Az Istenek nyilvánvalóan megszánták rabszolgájukat.

Kratos: Alábecsültél engem, Kharón. Ezúttal nem fogok megkönyörülni rajtad.

Kharón meghal

Útón a hajóval

Gaia: Kharón legyőzése után, Kratos egyre mélyebbre merészkedett Hádész birodalmába, és egyre közelebb került céljához. Útját Héliosz vakító fénye világította meg még az alvilágban is. Ám valami különös ragadta meg a figyelmét a parton. Felismerte a megjelenő szellemet. A saját lányát. Ráeszmélt, hogy mindaz, amiért idáig küzdött, amit mindig is akart, elérhető közelségbe került. Az Istenek szolgálatában töltött évek nem szüntették meg fájdalmát. Sosem enyhült a múltja miatt cipelt teher. De most végre, Calliope előkerült.

Kratos: Calliope! Calliope, hol vagy?

Az Alvilág Királynője

Gaia: Kratos hiába kereste, lánya nem bukkant fel többé. A terem közepén ülő kecses nőszemélyt viszont nagyon is jól ismerte. Perszephoné, Hádész felesége, az élőholtak királynője.

Kratos: Hol van a lányom, boszorkány?

Perszephoné: Válogasd meg alaposan a szavaidat, Spárta Szelleme! Az alvilág királynőjével beszélsz. A lányod jól van, a tiszta lelkek között él az Elíziumiban.

Kratos: Vigyél hozzá!

Perszephoné: Elfelejtetted, Kratos? Az Olümposziaknak szükségük van rád. Morpheusz mély álomba küldte őket.

Kratos: Hűségesen szolgáltam őket, mégsem kaptam meg, amit kértem. Belefáradtam a csicskáztatásukba.

Perszephoné: Az Olümposzi Istenek engem is cserbenhagytak, Kratos. Zeusz törbecsált azzal, hogy férjhez adott Hádészhoz. A holtak királynőjeként nem hagyhatom el az Alvilágot többé. Szolgálhatom az elesetteket, pesztrálhatom őket mintha az anyjuk lennék.

Kratos: Perszephoné! Követelem, hogy vigyél a lányomhoz!

Perszephoné: Ahogy akarsz. Ha tényleg csak Calliopea vágysz, megkaphatod. De figyelmeztetek Spárta Szelleme, az emberek világa foglya megszenvedni döntésed.

Kratos: Kicsit sem érdekel a világ sorsa! Hol van?!

Perszephoné: Ha újra látni kívánod a lányodat, méltóvá kell válj az Eliziumhoz. Vájd pengédet az elhagyottak fájába, és engedj el minden gonoszságot múltadból! Csak tiszta lelkek előtt nyílnak meg az Isteni Kapuk.

A találkozás

Calliope: Apám?

Kratos: Gyermekem.

Calliope: Miért mentél el?

Kratos: Most itt vagyok gyermekem, és soha többé nem foglak elhagyni.

Perszephoné: Rajtatok, szánalmas halandókon évezredek óta nem látok változást. Elsősorban magaddal kell törődj, mielőtt mások a fejedre nőnének. Ám most kivételesen a támogatásod kifizetődik számomra. Jövőtlenné tehetem a világot. A Titán is betölti szerepét azáltal, hogy befejezi, amit elkezdtem. Én engedtem el Atlaszt.

Kratos: Te?

Perszephoné: Most, hogy szánalmasan lefegyverezted önmagad, Atlasz gond nélkül végezheti feladatát. A nap erejét birtokolva, csupán idő kérdése a világ tartó pillérének elpusztítása. Ami az Olümposz vesztét is jelenti.

Kratos: De miért?

Perszephoné: Szerinted önszántamból mentem hozzá egy olyan, férfihoz akit nem szeretek? Hogy önszántamból választottam ezt az életet? Elárult a saját vérem. De többé már nem fog. A pillér megsemmisülésével, a világ ismét a káosz rabja lesz!

Kratos: És te?

Perszephoné: Békére lelek, e nyomorúságos létezés nélkül. Odaveszek, de legalább saját döntésemből.

Calliope: Apám! Mi történik? Félek.

Perszephoné: Az önző döntésed miatt most végleg elveszted a lányodat.

Kratos: Nem.

Perszephoné: Az Elízium is elfog esni, Kratos. És vele pusztul a lányod is.

Kratos: Nem! Nem hagyom, hogy az Istenek ismét elszakítsanak tőle.

Calliope: Apám!

Gaia: Egyértelmű választás elé került, mégsem tudta könnyedén meghozni. Lányával maradjon a legvégsőkig, vagy megállítsa Perszephonét és Atlaszt, ám ezzel örökre lemondva róla. Az Istenek iránt táplált gyűlölete és haragja erősebb volt mint valaha. Tisztában volt vele, hogy csak egy dolgot tehet.

Calliope: Ne! Apám, ne!

Gaia: Abban a pillanatban Kratos megértette, hogy sorsa nem kötődik Calliopéhez. Az Istennők sosem a kegyességükről voltak ismertek.

Kratos lemond lányáról

A végjáték

Perszephoné: Spártai... Légy hát tanúja a végkifejletnek!

Perszephoné elbukik

Perszephoné: A szenvedésed sosem ér véget, Spárta Szelleme.

Atlasz bukása

Atlasz: Talán úgy hiszed, az Olümposziak segíthetnek rajtad. De akkor árulj el nekem valamit... Hol vannak most az Isteneid, Kratos? Miért nem jöttek segíteni neked? Nincs szükségem a támogatásukra! Ám a feladatom egyértelművé vált.

Kratos: Szolgálni fogom őket, és cserébe betartják ígéretüket, hogy megszabadítanak a múltamtól!

Atlasz: És Spártai, szerinted mi jó származik egy Olümposzi ígéretből?

Kratos: Nincs más választásom, Atlasz.

Atlasz: Mi még össze fogunk futni, spártai. A végzet megköveteli. Egy napon még meg fogod bánni mindazt, amit ma műveltél.

Gaia: A hatalmas Atlaszt ismét bebörtönözték, megátkozva a világ súlyának szüntelen terhével. Nagyobb volt bűnbánata most, mint amikor Zeusz elzárta a titánokat. Atlasz sorsa megpecsételődött, és Perszephoné istennő sem volt többé. Kratos megmentette az emberiséget, ami viszont nemigen hatotta meg, ellenben lánya elhagyásával, aki iránt még törődést mutathatott. És akit annyi ideig kutatott, majd végre meglelt, s most örökre elvesztett.

Epilógus

Gaia: Ahogy a Nap szekere egyre magasabbra emelkedett az égen, Héliosz hatalma ismét beragyogta a világot. Morpheusz visszatért az árnyak közé. Kratos csak kis elégedettséggel tölthette el győzelme. Bár több éves szolgálatot tudhatott háta mögött, még szembe kellett néznie múltjával, hogy visszaszerezhesse emberségét, melytől megfosztották. Ezen a napon született meg sötét legendája.

Kratos zuhan, ám mielőtt becsapódna, megmentik

Gaia: Könyörtelen csatái eredményei végül utolérték. A szekér levetette magáról a Földre. Ez az áldozat már meghaladta tűrőképességét? Még annak az embernek is, akit mindenki Spárta Szellemeként ismert?

Héliosz: Ismét jelentős szolgálatot tett értünk, Athéna.

Athéna: Figyelemreméltó egy halandó.

Héliosz: Túl gyöngé. Segíthetünk rajta?

Athéna: Túléli... Szükségünk van rá.

Vége